

at de havde fanget dem. Regjeringen er altsaa her ligefrem gaaet ind paa samme Bestraffningsmaade, som allerede laae i Notiserne til Anordningen, og som Stænderne i Roeskilde vedkjendte sig i deres Indstilling; den har anerkjendt denne Fortolkning, samt med fuld Klarhed udtalt sig for denne Forstaaelse af Loven. Det er ogsaa at lægge Mærke til, at netop denne Bestemmelse, som gav Jordbrugerne hiin Ret, den er dem alene tillagt, endogsaa saaledes, at Paragraphen siger: at Paatale for Overtrædelse af at fange disse Sangfugle paa Jordbrugerens Mark kun kan skee af Jordbrugeren selv, saaledes at ikke engang Jagteieren kan lade en Mand, der gaaer ind paa Jordbrugerens Mark uden hans Tilladelse, og fanger bemeldte Fugle, tiltale for Overtrædelsen; Paatale er alene forbeholdt Brugerne, og Mulcten, som Overtræderen bliver idømt, skal alene tilfalde Brugerne. Det forekommer mig, at, naar disse Udtalelser lægges tilfammen, saa kan der ikke være nogen Tvivl tilbage om, at hiin Paragraph i Anordningen af 1840, som gav Brugerne disse Rettigheder, ogsaa gav dem disse under Forsættning af, at de kunne lade dem udøve ved Andre, og, som bekjendt, er § 14, hvor til mit Lovforslag knytter sig, ikke gaaet ud fra en ny Bestemmelse, men siger: den Ret, som Anordningen af 20de Mai 1840 § 12 gav Jordbrugerne, udvides til ogsaa o. s. v. Det er altsaa kun en Udvidelse af hiin Paragraph, og der kan altsaa ikke være tænkt paa at gjøre nogen Indskrænkning i Paragraphen med Hensyn til Brugerens Ret til at lade den dem tilstaaede Jagtret udøve ved Andre.

Jeg skal nu gaae over til at oplyse, at disse Paragrapher fortolkes paa en anden Maade. Det er mig bekjendt, at flere Godseiere have tilskrevet deres Fæstere, at de forstaae Paragraphen saaledes, at de ville lade tiltale enhver Anden, end Brugerne selv, som maatte antræffes paa Brugerens Grund for at øve Jagtretten. Det er mig bekjendt — skulde det betvivles, da kan jeg nævne Navnet — at en Baron har udstædt et Circulaire til samtlige sine Fæstebønder af dette Indhold, og det er mig ogsaa bekjendt, at en Greve i offentlig

Blade har indrykket en Advarsel til sine Fæstere, der gaaer ud fra samme Fortolkning. Nu kunde man vel sige: ja, men, naar en Fortolkning er urigtig, lad saa Sagen komme for Domstolene, og lad os saa see, hvorledes de ville fortolke Paragrapherne; men dertil vil jeg svare, at der har været flere Sager for Domstolene om dette Spørgsmaal. Jeg holder her i min Haand en Act, som indeholder en Politisag netop om dette Spørgsmaal, og da, som bekjendt, Politiretsdomme, naar Sagerne ikke gjælde fulde 10 Rbd., ere Høiesteretsdomme, saa kan jeg sige, at jeg holder en Høiesteretsdom i min Haand, som gaaer ud fra samme Fortolkning som hine Godseiere. Factum er følgende: En Morgen gif en Fæster ud paa den Grund, han havde tilfæstet sig, i Følge med sin Søn og en anden Person; han lod sin Søn bære en Bøsse med ud paa Marken. Det er oplyst, og er in confesso imellem Parterne, at Bøssen var ladet, men at der ingen Knaldhätte var paa Laasen. Medens de gaae hen over Marken, naturligviis uden at skyde, hører der en „Juldmægtig“ ude paa Landeveien; det kan ikke sees af Acterne, for hvem han var Juldmægtig, om han var det for Jagteieren, eller Politimesteren eller Indenrigsministeren eller maaskee for det tydske Forbund, men Juldmægtig var han, og at han ogsaa troede sig mægtig, det beviser han derved, at han lod Bognen holde og sprang hen paa Fæsterens Mark, tog Bøssen med Magt fra Fæsterens Søn, der i Følge med sin Fader gif paa dennes Grund, og tog den derefter med sig hjem. Han lod Fæsterens Søn indkalde for Retten, og denne blev af Retten mulceteret med 4 Rbd., fordi han med en Bøsse i Haanden havde gaaet ved sin Faders Side paa Marken. Denne „Høiesteretsdommer“ skriver sig selv i Begyndelsen af denne Act for at være: Jens Augustinus Jensen, constitueret Birkedommer og Skriver i Antvorskov Birk, Exam. juris. Af Acten seer man tydeligt, at Sønnen har lempet sig noget efter Godseierens Fortolkning af Loven; thi han siger: Der var en Høg om Morgenen, som tog en Høne fra min Fader, og saa bad min Fader, om jeg vilde følge med ham for at see, om vi ikke kunde finde den Høg og skyde den; det var